

Karol Moravčík

Ako sme na tom my?

Niekedy náš život vyzerá ako v lotérii. Niektorý má šťastie, iný nie, niektorý sa z ťažkej choroby uzdraví, iný zomrie. Za jednotlivými udalosťami nášho života sú konkrétne prírodné a sociálne príčiny i naše základné motivácie, ale my ich často nevidíme. A tak ľudia hovoria o náhode alebo niektorí veriaci ľudia o zázraku. Nakoľko nás však môže tešiť nejaký zázrak? Nakoľko sa môžeme tešiť, že náš príbuzný, za ktorého sme sa modlili, vyzdravel, ale jeho sused z nemocničnej izby zomrel? Alebo je to všetko ešte inak?

Apoštol Pavol na začiatku 9. kap. Listu Rimanom naznačuje, že je to aj inak. Po tom, ako sa vyznal z veľkej istoty Božej lásky, sa odrazu vyznáva z veľkej bolesti. Píše, že je to bolesť bez prestania. Bolesť nad tým, že on, ktorý je šťastný z Božej lásky, z vedomia, že ho nič neodlúči od tejto lásky, je zároveň hrozne nešťastný z toho, že jeho židovskí príbuzní, jeho rodáci, sú od tejto lásky odlúčení. Pavol píše až nepochopiteľne: „Želal by som si sám byť radšej zavrhnutý a odlúčený od Krista, aby sa moji bratia zachránili, ktorí podľa tela patria k môjmu ľudu.“ V ďalších riadkoch o týchto bratoch podľa tela píše, že ho s nimi spája nielen národnosť, ale najmä zmluva s Bohom, zákon Boží, spoločné uctievanie Boha i nádej do budúcnosti (prislúbenia), tiež skúsenosť praotcov vo viere, a napokon podľa tela aj Kristus. O to väčšmi apoštol trpí, že väčšina jeho rodákov sa pred Ježišom ako Kristom uzavrela.

Vidíme, že Pavol vôbec neprežíva svoje chápanie viery, svoju istotu z tejto viery ako niečo, čo si zaslúžil, alebo mal na to jednoducho šťastie, a teraz je v pohode. Keď niečo cenné má, nechce to mať len pre seba. Vydarený, plnohodnotný život, ako ho spoznal cez zjavenia Boha v Kristovi, nechce mať len pre seba. Časté uvažovanie dnešných ľudí, že každý si niečo verí a že to treba tolerovať, nemá u Pavla miesto. Náboženstvo nie je pre Pavla zábavka ani zaradenie do tradície, ale cesta z neživota do života, z ničoty do vzťahu, do milovania, ktoré človeka celkom pretvára a zachraňuje. Všetky ostatné veci a záležitosti, na ktorých by si človek mohol azda zakladať, pritom blednú a idú do úzadia. Z Pavlových listov vieme, ako sa vedel hádať o svojho Krista, o to, čo nazýval sloboda v Kristovi, a hádať sa musel zväčša so židmi – buď s tými, čo Ježiša ako Krista odmietli, alebo s tými, ktorí ho síce prijali, ale z rôznych dôvodov zostali na polceste. Preto niektorí z nás sa môžu diviť, že Pavol odrazu trpí nad osudom

svojich židovských odporcov. Ešte by sa to dalo pochopiť tak, že Pavla hnevá, že ostatní neprijímajú jeho názory. Ale Pavol nie je malý chlapec, nepotrebuje, aby všetci rozmýšľali ako on; on naozaj trpí, že jeho najbližší nie sú v láske, ktorá je zachraňujúca, ktorá z cudzích (pohanov) robí bratov, z „neľudí“ ľudí, z „neživota“ život.

Hranica medzi láskou a nenávisťou býva tenká. A vôbec nie je prekvapujúce, že zvlášť medzi blízkymi. Tí, čo stratili ľudí, ktorých milovali – nie kvôli smrti, ale že si už nerozumejú – vedia, o čom to je. Ľahko sa prejde z lásky do nenávisť, ale Pavol nie. Jeho láska len dostala ďalší rozmer – podobu bolesti. Pavol chce aj o týchto veciach písať v liste rímskym kresťanom; vie, že sú to väčšinou židia a že medzi nimi boli spory práve kvôli Kristovi. (Cisár Claudius už r. 49, teda asi 8 rokov pred napísaním tohto listu, vyhánal židov z Ríma, lebo spory ohľadom Krista sa dostali až k nemu.) Azda aj preto, aby nevznikol medzi kresťanskými židmi nesprávny dojem, že si môžu myslieť: my máme pravdu, ostatní nech idú aj do čerta... Pavol píše: „Radšej by som bol ja zavrhnutý, ako tešiť sa z toho, že ja som zachránený a moji bratia nie.“ Veriaci človek sa nemôže tešiť na úkor iného. Pokiaľ ostatní nie sú v láske, ktorá mňa zachraňuje, bude moja láska a radosť vždy zmiešaná s bolesťou. Filozof Karl Popper vo svojom diele „Otvorená spoločnosť a jej nepriatelia“ (vyd. r. 1944) premýšľala o tom, čo je v pozadí diktatúr a čo v pozadí slobodných spoločností. Na jednom mieste spomína aj Ježiša a vzťah židov k nemu. Popper bol tzv. sekulárny žid, o Ježišovi sa vyjadruje filozoficky-politicky. Podľa neho bol Ježiš žid, ktorý náboženstvo vykladal slobodomyselne, z hľadiska toho, ako pomáha človeku žiť. Nie ako absolútnu pravdu, ktorá je nad človekom. To absolútno bolo zachrániť človeka pre rovný, slobodný, tvorivý život. Preto Ježiš musel naraziť na tých židov, ktorí nad všetko vyvyšovali náboženskú ideológiu. Popper zaujímavosť hovorí, že prví kresťania boli vlastne liberalizovaní židia, aleže rozdelenie na farizejských a liberálnych židov (kresťanov) sa z dejín nestratilo. Opakuje sa aj v samotnom kresťanstve. Aj kresťania majú vždy znova svojich farizejov, teda ľudí, pre ktorých je zákon, tradícia a text dogmy viac ako dobro človeka.

Ako sme na tom my? Máme svoju pravdu, a ostatní, čo ju nezdediajú, nech idú do čerta...? Alebo trpíme, že viera, ktorú máme, neotvorila bránu k radosti, slobode a láske aj tým ostatným? Život nie je lotéria a udalosti, ktoré sa dejú, nie sú náhoda ani zázrak. Aj preto tak veľmi záleží na tom, čo veríme a ako.

Nanebovzatie Panny Márie

*Na skutky Pánove si spomínam
ó Bože, spomínam
na Tvoje divy pradávne.
O Tvojom diele premýšľam,
o každom Tvojom skutku.
Svätá je, Hospodine,
Tvoja cesta.
Niet božstva mocnejšieho
nad Teba.
Ty si Boh,
ktorý veľké veci koná,
národom dáva poznať
svoju moc.
Ramenom svojim
vykúpil si ľud svoj,
Jákovových
a Jozefových synov.
Vody Ťa, Hospodine, videli,
vody Ťa videli a ch veľí sa
a zvirili sa v hĺbinách.
Oblaky liali vodu
a vydávali hrmenie
a Tvoje strely
mihali sa vo vzduchu.
Rachotil hrom Tvoj vo víchrici,
svet ožiarili blesky
a chvela sa a zatriasla sa zem.*

*Cez more viedla Tvoja cesta,
cez veľké vody chodník Tvoj,
no stupaj Tvoja skrytá ostala.
Ty vyviedol si
svoj ľud ako ovce
rukami Mojžiša i Árona.*

O prekonaní strachu

Texaský magnát usporiadal na oslavu svojich narodenín výstrednú party. Do veľkého bazéna dal vypustiť hladné pirane. Hostom na večierku povedal: „Kto prepláva ten bazén, tomu dám sto hektárov ropných polí, tisíc kusov dobytky alebo ruku svojej jedinej dcéry.“ Ledva to stihol dopovedať, ozvalo sa plesnutie o vodnú hladinu. Mladý muž v obleku aj s topánkami skočil do bazéna, celý ho preplával a vyliezol na druhej strane – s hrôzou v očiach, ale bez škrabanca. „To bolo úžasné!“ pribehol k nemu nadšený milionár. „Čo ti dám? Sto hektárov ropných polí?“ „Nie,“ odpovedal mládenec. „Tisíc kusov dobytky?“ „Nie,“ pokrútil hlavou. „Tak ruku mojej dcéry?“ „Ani to nie!“ vyhrkol mladík. „Čo teda chceš?“ začudoval sa boháč. „Chcem len vedieť meno toho človeka, čo ma sotil do bazéna!“

To, čo vyzerá ako neobyčajný skutok, nemusí byť dôkazom skutočnej odvahy. Keď apoštol v nedeľnom evanjeliu vidia Ježiša, ako k nim kráča po mori, s hrôzou kričia: „Mátoha!“ Len jediný z nich reaguje odlišným spôsobom. „Pane, ak si to ty, rozkáž, aby som prišiel k tebe po vode,“ hovorí Peter. Urobili by ste to v danej chvíli? Ja teda nie. Skôr by som čakal, ako sa situácia vyvinie. A tak nemám pochyb: tento rybár bol najodvážnejší zo všetkých apoštolov. Kristus, na ktorého tvári môžeme znovu tušiť úsmev, odpovedá Petrovi: „Pod!“ A Peter ide: zisťuje, že voda ho dokáže udržať. Nie však nadlho. Po pár krokoch sa začne topiť a Kristus ho musí zachraňovať.

Na Petrovi vidíme, čo dokáže ľudská odvaha. Potrebná je, aby sme mohli spolupracovať s Božou mocou. Sama osebe však nestačí. Musí sa spojiť so skutočnou dôverou v Boha – až potom sa rodí zázrak. Človek na hranici svojich schopností potrebuje „potiahnuť“ Božou silou, aby sa dokázal prekonať. Boh však skutočne len ťahá: nepostrčí nás odzadu. Pomôže nám, ak k nemu s odvahou vystrieme ruky.

V seminári som mal nevysvetliteľný strach čítať pri svätej omši. Celý som sa potil, klepal a hlas sa mi nekontrolovateľne chvel. Keď som si predstavil, že ako kňaz budem musieť kázať, chcel som všetko vzdať. Zdalo sa mi to nedosiahnuteľné. Špirituál mi však povedal: „Len choď a čítaj. Ak sa máš strápníť, strápní sa. Povedz si, robím to pre Krista. Nech si každý myslí, čo chce.“ Skúsil som to teda znova – s trasúcimi sa kolenami, ale aj s odovzdanosťou do Božej vôle – a na tretí alebo štvrtý raz ten hrozný strach zmizol. Musel som sa odvážiť urobiť prvý krok, no viem, že ostatné nebolo mojim dielom. Dnes si na to len s úsmevom spomínam. Keď čelíme svojim strachom, dokážeme sa skutočne s odvahou spoľahnúť na Boha?

Martin Kramara

Slávnosť nanebovzatia Panny Márie: Túto slávnosť slávime v piatok 15. augusta. Je to prikázaný sviatok a zaväzuje nás účasť na sv. omši. Svätú omšu budeme sláviť večer o 18:00 hod. Už vo štvrtok večerná sv. omša o 18:00 hod. je zo sviatku.

V piatok 15. augusta 2012 : Budeme požehnávať byliny a kvety, ktoré sú symbolom milosti a čnosti, ktorými bola obdarovaná Panna Mária. Bylinky a kvety si môžete priniesť so sebou na sv. omšu

Tri pokusenia

Svoj boj so satanom si musel vybojovať aj Ježiš na púšti. Fyzicky oslabený a vyčerpaný pocítil hlad. Satan využil túto príležitosť a pokúšal ho: „Ak si Boží Syn, povedz tomuto kameňu, aby sa stal chlebom.“ Pokúšateľ chcel vyprovokovať ambície a moc Krista, aby ľahkým spôsobom uspokojil jeho zmysly i telo. Ježiš však toto pokusenie rozhodne zavrhol: „Nielen z chleba žije človek.“ Poslaním Ježiša je spása duší, nie sýtenie tiel.

Prvý útok sa nevydaril, preto diabol pokúšal znova a v jedinom okamihu ukázal Ježišovi všetky kráľovstvá sveta. Večný klamár mu chcel dať to, čo nestvoril a čoho nie je absolútnym pánom, žiadal pritom to, čo patrí iba samému Bohu. Opäť sa však stretol s Ježišovým rozhodným odmietnutím: „Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jedine jemu budeš slúžiť.“

Satan pokúšal Krista aj tretí raz a usiloval sa v ňom prebudiť ľudskú pýchu a sebalásku - navrhol mu „lacný zázrak“, aby sa hodil dole. Úlohou Krista je však spása sveta cez pokoru a smrť, cez obeť a lásku, a nie získavanie lacnej popularity u zástupcov.

Ježiš bol podrobený trom skúškam, ktoré možno obmedziť na tri tvrdenia: „pohodne sa zariad“, „ukáž sa pred ľuďmi“, „poklož sa a dostaneš“. Všetky sa pravidelne objavujú v rôznych situáciách ľudského života, pričom ponúkajú človeku ľahšiu cestu. Nie je to však Kristova cesta pravdy, obeť a pokory.

Ivan Šulík „Láskavo a milostivo“

Sväté omše v 19. týždni cezročného obdobia - (A)

11.VIII. pondelok

18:00 Za † Vincenta, Katarínu a rodičov

12.VIII. utorok

18:00 Za Božie požehnanie pre celú rodinu

13.VIII. streda

18:00 Za † Matúša a Veroniku

Kulifajových, syna Ladislava a rodičov

14.VIII. štvrtok *Svätá omša bude z nasledujúcej slávnosti*

18:00 Za † Ernesta Krchnáka a vnuka Mateja

15.VIII. piatok - *Nanebovzatie Panny Márie - slávnosť*

18:00 Za farníkov

Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

16.VIII. sobota

08:00 Za † Lýdiu Bednáríkovú a rodičov

Upratovanie kostola č.d. 254 - 284

17.VIII. 20. nedeľa v cezročnom období

08:00 Za † Jozefa a Rozáliu Kulifajových

Lektori: Blahová M., Jurčovičová M.

10:00 Za farníkov

Lektori: Fajkusová P., Hajičková M.

14:00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

11.VIII. pondelok Sv. Klára, panna

12.VIII. utorok Sv. Jana Františka de Chanta, rehoľníčka

13.VIII. streda Sv. Poncián, pápež a

Sv. Hypolit, kňaz, mučeník

14.VIII. štvrtok Sv. Maximilián Kolbe, kňaz a mučeník

15.VIII. piatok **Nanebovzatie Panny Márie - slávnosť**

16.VIII. sobota Sv. Štefan Uhorský

Môžeme ovplyvňovať druhých pri riešení dôležitých záležitostí?

Môžeme v procese výchovy alebo duchovného vedenia ovplyvňovať druhých pri riešení niektorých dôležitých životných záležitostí? Nesúhlasím s rozhodovaním za druhého.

Určite je možné v mnohých dôležitých veciach niektorým ľuďom pomôcť navrhnúť riešenie, ale obyčajne je to horšie východisko. Je lepšie, keď naň človek príde sám vďaka osobnej reflexii a modlitbe. Ľudské i duchovné dozrievanie má vždy viesť k samostatnosti v hľadaní riešenia a pri robení dôležitých životných rozhodnutí.

Sú však isté záležitosti, v ktorých je ovplyvňovanie žiaduce, v iných naopak - môže byť nevhodné. V oblasti osobných emocionálnych a duchovných problémov môže byť navrhovanie istých riešení dobrou vecou. Väčšia skúsenosť osoby, ktorá pomáha - vychovávateľa alebo duchovného poradcu -, ju disponuje k tomu, aby udeľovala rady a pokyny, pričom ponecháva druhému slobodu prijať ich a riadiť sa nimi v živote. V najdôležitejších životných voľbách, týkajúcich sa celého života, napríklad pri voľbe štúdia, životného stavu, manželského partnera a pod., je však ovplyvňovanie skôr nevhodné. Ovplyvňovať mladého človeka, ktorý váha pri voľbe medzi kňazským - rehoľným životom a manželstvom, aj ak prosí o vyjadrenie, by mohlo byť manipuláciou a vážnou spreneverou. Najdôležitejšie voľby vykonané pod vplyvom takýchto sugescií sa nemusia neskôr osvedčiť. V takejto situácii by to druhému veľmi ublížilo.

Je však možné a dokonca aj potrebné sprevádzať tých, ktorí o to prosia, pri rozlišovaní životnej cesty, potvrdzovať správnosť procesu rozlišovania a robenia voľby alebo aj naopak - vystríhať pred nerozmyslenými či nie veľmi čestnými rozhodnutiami.

V niektorých situáciách duchovný poradca musí nielenže vystríhať, ale dokonca vo svedomí zaväzovať k zdržovaniu sa vážneho životného rozhodnutia. Týka sa to konkrétne takých situácií, v ktorých ide o vážnu spreneveru alebo nesprávne rozlišovanie a robenie rozhodnutí. Keby snúbenec v dôležitých veciach podvádzal svoju snúbenicu, duchovný poradca ho môže vo svedomí zaväzovať zdržovať sa rozhodnutia do chvíle vyjasnenia celej záležitosti.

Čo vziať do úvahy, aby sme správne rozlíšili, či v danej situácii možno niekomu navrhnúť riešenie? Po prvé, skúsenosť osoby, ktorá pomáha v rozlišovaní. Čím menšia je skúsenosť vychovávateľa alebo duchovného poradcu, tým opatrnejšie musí navrhovať riešenie v dôležitých alebo menej dôležitých ľudských záležitostiach. Nech navrhuje čokoľvek, vychovávateľ alebo duchovný poradca musí mať morálnu istotu, že jeho rada bude slúžiť pre dobro chovanca. Osoba, ktorá radí, musí brať do úvahy vždy aj svoju povahu. Ak ide o silnú osobnosť a má dar presvedčania, musí byť veľmi opatrná v poradenstve. Neraz totiž stačí malý náznak, aby niekto menej istý prijal radu ako vlastné riešenie. Sila ovplyvňovania sa musí merať nie mierou charakteru toho, ktorý radí, ale potrebami toho, ktorému radí.

Pri udeľovaní rád a návrhov treba brať do úvahy najmä situáciu chovanca či penitenta. Ak je sebaistý, pomerne

dobre pozná svoj emocionálny a duchovný stav, navrhované riešenia bude určite brať ako nezáväznú radu, voči ktorej sa bude cítiť slobodný. Keď však máme do činenia s človekom, ktorý je veľmi neistý, stratený, ktorý má veľké ťažkosti pri robení rozhodnutia, aj malú sugesciu môže prijať ako návrh jednoznačného riešenia. Neraz penitenti sami priam prosia, aby im bolo jasne ukázané, čo si majú zvoliť. Takým neistým osobám, namiesto toho, aby sme podsúvali riešenia, treba skôr pomôcť získať väčšiu sebaistotu, vieru v svoje sily, hlbší, plnší pohľad na seba. Osoby, ktoré majú ťažkosti s rozhodovaním, musia sa tomuto umeniu učiť. Výchova, duchovné vedenie môže byť pre nich veľkou pomocou. Podobne ako v mnohých oblastiach ľudského života aj v umení robiť rozhodnutia sa neraz učíme na svojich chybách. Veľa osôb nedokáže urobiť rozhodnutie, pretože v období detstva a dozrievania im rodičia nedovolili konať samostatne. Otec či matka, ktorí príliš ľahko kárajú deti za omyly a chyby, ich nenaučia robiť rozhodnutia. Deťom treba dať potrebný rozsah slobody v rozhodovaní o veciach ich detského života. Neraz treba dieťaťu dovoliť pomýliť sa v malých veciach, aby sa neskôr nepomýľilo vo veľkých, týkajúcich sa celého života. Treba sa totiž veľakrát pomýliť v malých veciach, aby sme sa vyhli chybám v otázkach najdôležitejších. To sa týka každého z nás.

Józef Augustín, SJ „O láske, manželstve a rodine“

**Tieto rady čítaj pomaly.
Rozvážne premýšľaj nad ich obsahom.**

Štúdium

- 338 V minulosti, keď ľudské vedomosti - veda - boli značne obmedzené, bolo možné, aby jediný vzdelanec vystúpil na obranu a obhajobu našej svätej viery. Pri súčasnom rozšírení a sile modernej vedy je nevyhnutné, aby si obrancovia viery rozdelili medzi sebou prácu a vedecky bránili Cirkev vo všetkých oblastiach. Ty sa tejto povinnosti nemôžeš vyhnúť.
- 339 Knihy; nekupuj ich skôr, ako sa poradiš so skúsenými a vzdelanými katolíkmi. - Mohol by si kúpiť bezcennú alebo škodlivú vec.
Človek si neraz myslí, že pod pazuchou nesie knihu, a pritom je to len hromada špiny!
- 340 Študuj. Študuj usilovne. Ak máš byť soľou a svetlom, potrebuješ vedomosti a schopnosti. Nebodaj si myslíš, že pre lenivosť a pohodlnosť dostaneš vliate poznanie?
- 341 Je dobré, že vynakladáš toľko úsilia na štúdium, keď pritom rovnako veľké úsilie vynakladáš aj na dosiahnutie vnútorného života.
- 342 Nezabúdaj, že vysvetleniam predchádzajú skutky. „Coepit facere et docere,“ hovorí o Ježišovi Kristovi Sväté písmo: „Robil a učil od začiatku.“ - Najprv konať. Aby sme sa - ty i ja - poučili.
- 343 Pracuj. Keď spoznáš zodpovednosť profesionálnej práce, zlepší sa aj tvoj duševný život: staneš sa mužnejším, pretože sa zbavíš „nespratného ducha“, ktorý ťa umára.

Josemaria Escrivá „Cesta“

Príbeh na uzdravenie duše

KRÁĽOV ŠAŠO

Jeden kráľ mal dvorného šaša, ktorý mu krátil deň svojimi pohotovými odpoveďami a vtipmi.

„Raz mu kráľ zveril svoje žezlo a povedal: „Opatruj ho, kým nenájdeš niekoho hlúpejšieho ako si ty. A potom mu ho môžeš darovať.“

Asi po roku kráľ ťažko ochorel. Keď cítil, že smrť sa už blíži, zavolať si šaša, ktorého mal predsa len rád, a povedal mu: „Odchádzam na dlhú cestu.“

„Kedy sa vrátiš? O mesiac?“

„Nie,“ odpovedal kráľ, „už sa nevrátim.“

„A ako si sa na túto výpravu pripravil?“ pýtal sa šašo.

„Nijako!“

Bola to smutná odpoveď.

„Odchádzaš navždy,“ povedal šašo, „a vôbec si sa nepripravil? Tak si len pekne vezmi to svoje žezlo. Práve som našiel niekoho hlúpejšieho ako som ja.“

Je veľa ľudí, ktorí sa na „veľký odchod“ vôbec nepripravujú. A preto sa tá chvíľa stáva bolestnou. „Preto bdejte, lebo neviete ani dňa ani hodiny...“

(Mt25,13)

Naozaj sa pripravuješ?

Bruno Ferrero „Vôňa ruže“

Rok nad evanjeliom

Nemáme kráľa, ale cisára!

„Ak ho prepustiš, nie si priateľom cisára...“ „Ukrižuj ho!“ ... „Vášho kráľa mám ukrižovať?“ ... „Nemáme kráľa, iba cisára.“ (Jn 19,12,15)

Židia nenávideli Rimanov ako okupujúcu mocnosť. Nenávideli aj ich spôsob života a kultúru, ktorá bola celkom

odlišná od ducha Starého zákona. V knihe Miku Waltariho Jeho kráľovstvo hovorí Riman Marcus Mezentianus roku 30:

„V Jeruzaleme je divadlo, ktoré dal postaviť Herodes. Predstavenia sa v ňom konajú zriedka. Niet totiž obecenstva. Židia divadlo nenávidia, tak ako celú grécku kultúru. A ich šľachticov je málo, aby zaplnili priestory divadla.“

Židia nenávideli všetko, čo bolo rímske. Ich nenávisť voči Ježišovi na Veľký piatok však prerástla aj nenávisť voči Rímu. Keď im Pilát pripomína ich dejinné očakávanie Mesiáša, odpovedajú vášnivo, že nechcú o tom nič počuť. Čelní predstavitelia národa dokonca rozhorčene volajú:

„Nemáme kráľa, iba cisára!“ Berla bola odňatá od Júdu? Ježiš je Mesiáš - Pomazaný. Čakali na neho ako na naplnenie svojich dejín. A čo robí Izrael? Uznáva za svojho vladára nenávideného cudzinca, cisára v Ríme, a nechce iného. „Nemáme kráľa, iba cisára.“

V tejto chvíli vodcovia národa vykriekli čosi, čím sa zriekli samotnej idey kráľa - Mesiáša a vyhlásili sa za vazalov Ríma. Spreneverili sa dejinám i Bohu, i budúcnosti. Tým duchovne pripravili cestu rímskej armáde, ktorá sa zakrátko v mene rímskeho cisára celkom zmocní Jeruzalema a národa.

Židia odmietli svojho duchovného kráľa a podrobili sa cisárovi. Ten si ich roku 70 naozaj podrobí až do prachu zeme, do popola spáleného Jeruzalema a chrámu.

A Pilát? Báť sa viac Tibéria ako nespravodlivosti. No tých, ktorí sa boja viac ľudí ako Boha, čaká trpké sklamanie. Neskôr cisár Pilát na základe sťažnosti Židov pozbavil úradu. Pilátovi sa ich nepodarilo získať ani rozsudkom nad Ježišom. A potrestal ho človek, ktorého priazeň bola preňho dôležitejšia než Boh.

Pilát videl, že Ježišovi nepriatelia blčia spaľujúcou nenávisťou. Poznal ich vášne a vedel, že pre takú nenávisť je všetko dovolené a nikdy nekapituluje. Na završenie všetkého začul poslednú hrozbu zhromaždených vodcov národa: „Ak ho prepustiš, nie si priateľom cisára!“ Práve v tejto chvíli sa možno v Pilátovi čosi vzbúrilo. Pokrytectvo farizejov, kňazov a znalcov izraelskej tradície dosiahlo vrchol. Za dlhé roky jeho vlády mu títo všetci deň čo deň zdôrazňovali autonómiu svojho národa, pripomínali výsadu svojho náboženstva, že nemusia vzdávať úctu cisárovi, a ustavične s ním zápasili o privilégia svojej bohoslužby. Pilát musel neraz pred nimi cúvnuť - tak fanaticky bránili svoju tradíciu proti všetkým rímskym poriadkom. A teraz? Bránia cisára proti Pilátovi! Stavajú Piláta proti Rímu! Chcú mať len cisára. A to len preto, že im Pilát nechce vydať na smrť jedného ich rodáka. Vari zabudli na všetky svoje tradície? Popreli všetko — kráľovstvo Izraela i Dávidovu dynastiu. Namiesto Boha je ich kráľom cisár. Ako to bolo možné? Hnala ich nenávisť. A táto nenávisť ich nútila hnať Ježiša za brány Jeruzalema na Golgotu.

Ako to všetko bolo možné? Po toľkých Ježišových slovách a činoch, ktorými sa nadchýnali zástupy! V dejinách poznáme mnoho postáv, ktoré davy najprv zvelebovali a potom zavrhli. Davy podliehajú nekontrolovateľným hnutiam vášni. Sú horlivé v nadšení a ešte horlivejšie v panike a hneve, vedené temnými pudmi, a nie rozumom. Aj pri procese s Ježišom sa prejavila úbohosť ľudí, nenávisť k pravej veľkosti, spiaca v biednom srdci človeka.

Vášne, nenávisť... Čo všetko už spôsobili! Naozaj najväčším nešťastím človeka je hriech. To platí aj pre mňa.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice vo Vištuku